

Hoe kom je aan een perskaart?

Met enige regelmaat krijg ik de vraag; "Jeroen, hoe kom ik het beste aan een perskaart?" Op zich is dat ook weer heel makkelijk te beantwoorden; "Je vraagt hem aan."

Er zitten wat haken en ogen aan zo'n simpel antwoord....

Vaak wordt er gevraagd Perskaart maar bedoelt men accreditatie. Wat is het verschil? Een perskaart is een stukje karton of plastic wat iedereen thuis op zolder kan maken en mag laten zien. Een perskaart zegt dus niet zoveel. Er zijn een aantal landelijke perskaarten zoals die van de NSP (voor sport) of de politieperskaart (om achter de omheining te komen bij een grote brand bijvoorbeeld). En de meeste vraagstellers bedoelen eigenlijk dat ze ook wel eens bij het voetballen langs de lijn willen zitten om te fotograferen.

Ik zal de vraag dus omdopen;

"Hoe kom ik aan een accreditatie?"

Allereerst moet je jezelf misschien een beetje achter je oren krabben als je de vraag stelt. Het klinkt heel bot maar als je niet weet hoe je aan een accreditatie komt, dan heb je hem ook niet nodig. Want dit is misschien alvast de grootste domper op de feestvreugde; accreditaties zijn er voor professionals die daadwerkelijk dichtbij moeten/willen zitten omdat ze beelden moeten verkopen.

Dat beantwoordt in het kort eigenlijk ook al meteen de vraag. Wanneer je klanten hebt, kun je accreditatie aanvragen. Of het nu gaat om voetbal of een concert, als je er wilt fotograferen (en goede foto's wilt maken, niet met je telefoon) dan heb je een accreditatie nodig. En de accreditatieverstrekker geeft je alleen een pas als je foto's ook in de media gepubliceerd gaan worden. Waarom zou er überhaupt worden geselecteerd?

De meest legitieme reden is dus om te zorgen dat je klanten krijgt. Met klanten heb jij als fotograaf een stok achter de deur om rechtsgeldig accreditatie aan te vragen. Rechtsgeldig klinkt zwaar, je kunt echt nergens het 'recht' hebben op een accreditatie als je een klant hebt. Het is altijd nog de organisator of coördinerend orgaan (Zo, dure woorden Jeroen) die bepaalt of jij wel of geen accreditatie krijgt, ongeacht of je nu wel of geen klanten voor je foto's hebt. Om een voorbeeld te geven; als jij fotografeert voor een lokaal nieuwsblaadje, dan kom je ook op het circuit van Zandvoort heus niet zomaar binnen. Circuit Park Zandvoort stelt daar eisen aan. Ze willen fotografen over de vloer die ze ook veel bekijks kan opleveren. Denk aan populaire magazines, kranten of druk bezochte websites.

Zodra je werkt voor een kleine klant, zoals het zondagse krantje, in je woonplaats hebt, dan kun je misschien wel accreditatie aanvragen voor een concert in je dorp. Hoe doe je dat dan? Vrij simpel hoor.

Bijna ieder evenement, happening of wat dan ook heeft tegenwoordig wel een website. En op iedere website van dat evenement is eigenlijk ook wel een contactadres te vinden. Soms, bij de grotere evenementen, is er zelfs een aparte pagina op die website voor de pers.

Je moet dus contact leggen met de organisatie. Pak de telefoon, grijp je toetsenbord en bel of mail. Vertel voor wie je fotografeert en dat je graag een accreditatie aan wilt vragen. 99 van de 100 keer is het daarmee eigenlijk al geregeld.

Tenzij je te hoog grijpt. Als je zelf een blog hebt in Landgraaf en je hebt dagelijks 50 mensen die dat lezen, dan moet je niet meteen Jan Smeets, de drijvende kracht achter Pinkpop, bellen. Hij zal je om te beginnen doorverwijzen naar de normale procedure (doe dus vooraf een beetje je huiswerk) en met 50 mensen per dag aan lezers is de kans klein dat je een accreditatie voor een evenement als Pinkpop krijgt.

Wat als je geen klanten hebt?

Dat kan best wel eens het geval zijn. een veel gehoorde paradox is dat mensen die verderop willen geen klanten hebben omdat ze geen accreditatie krijgen. En ze krijgen geen accreditatie omdat ze geen klanten hebben.

Deze manier van denken is vaak niet de juiste methode om ooit nog door te breken als fotograaf. We leven in het digitale tijdperk waarin iedereen fotografeert en alles snel moet. En bovendien; alles gratis.

FOTOJEROEN.NL

Ga nu niet bellen naar de krant dat je gratis foto's gaat maken als zij je accreditatie kunnen regelen. Als je goede foto's maakt, dan kun je daar gewoon aan verdienen. Verzoek je eigen toekomst dus niet door dingen gratis te doen omdat je dan vooraan kan zitten. Bedenk dat als je het één keer gratis doet ze je de volgende keer ook niet willen betalen.

Hoe kom je aan klanten?

Bouw een sterk portfolio op. Met een portfolio overtuig je anderen. Je moet ze overtuigen dat jij degene bent die ze zoeken. Als je nu terugvalt op dat regeltje van accreditatie is vereist om een goede portfolio op te bouwen, dat is onzin. Wanneer je dat denkt, dan moet je eens goed nadenken of dat soort fotografie wel je ding is.

Besef dat je bij een 4e-klasser amateurvoetbalclub ook goede foto's kunt maken. En daar ligt de onderste sport van de ladder. Wanneer je voetbal wilt fotograferen, dan moet je bereid zijn onderaan te willen beginnen. Maak goede foto's bij een amateurwedstrijd, druk ze af en ga de boer op.

Wanneer je foto's goed genoeg zijn, dan hapt er op een gegeven moment wel iemand toe die jouw potentieel ziet en dan kun je inderdaad weer een stapje hoger. Die klant zal ook geïnteresseerd zijn in foto's die je dan bijvoorbeeld van een profclub maakt. Kortom, als je geen klanten hebt, dan kun je die ook krijgen zonder accreditatie.

Blijf aan jezelf werken en blijf netwerken.

Voor de fans

Als je fan bent van een club en graag een keer langs de lijn wilt fotograferen dan zit je er niet om van de wedstrijd te genieten. Je bent daar om foto's te maken, om te werken.

Ik heb soms voetbalwedstrijden dat ik zo druk ben dat ik een halve wedstrijd mis. Dat is iets anders dan de wedstrijd bekijken. Als ik een voetbalwedstrijd zou willen zien, dan ga ik wel op de tribune zitten.

Als je een fan bent, en je wilt foto's maken van je favoriete voetbalclub, ga dan ook niet tijdens een competitiewedstrijd. Om te beginnen zit je dan fotografen die er geld moeten verdienen niet in de weg, en aan de andere kant kun je lekker meejuichen als er gescoord wordt (je kunt de wedstrijd dan namelijk ook gewoon volgen).

Maar voordat de competitie begint werkt iedere voetbalclub oefenwedstrijden af. Soms tegen andere profclubs in het eigen stadion en veelal zitten er ook wel 1 of 2 wedstrijden tegen een amateurvereniging bij. Daar zou je dan eventueel je kans kunnen grijpen. Neem contact op met de persvoorlichter van de club en vraag het gewoon. Nee heb je, ja kun je eisen (o nee, krijgen)

Ben je fan van een amateurclub? Kijk eens of er al een clubfotograaf is. Zo niet, stel dan bij het bestuur voor om dat te verzorgen. Maak niet alleen bij iedere wedstrijd beelden, doe ook dat stapje extra. Maak bijvoorbeeld ook de teamfoto's, zorg dat het allemaal snel en netjes afgewerkt is, en je zult merken dat je een hele leuke hobby erbij hebt waar je je club ook nog eens mee helpt. Ze hebben al een clubfotograaf? Tja, d'r kunnen geen twee kapiteins op een schip zitten, maar pap eens met hem aan en vraag eens of je een wedstrijd mee mag fotograferen. Misschien heeft hij nog wat tips voor je.

Perskaarten van de NSP, NVJ en de politieperskaart

Hoewel er geen officiële perskaarten zijn in Nederland, zijn er toch drie kaarten die door een hoop instanties zonder nadenken worden geaccepteerd. Deze perskaarten worden uitgegeven door beroepsorganisaties en er zijn er eigenlijk drie.

De perskaart van het NVJ (Nationale vereniging voor Journalistiek) is een algemene perskaart. Er zijn twee varianten. Eentje voor schrijvende journalisten en er is er eentje voor fotografen. Om voor deze kaart in aanmerking te komen moet je lid zijn van het NVJ. Dat lidmaatschap stelt verschillende eisen, maar de belangrijkste voorwaarde is dat je je inkomen uit de journalistiek haalt.

Voor meer informatie kun je hier kijken: www.nvj.nl

Dit is hetzelfde voor een NSP-kaart (Nationale Sport Pers). De NSP is een overkoepelend orgaan wat zich inzet voor sportfotografen. Hoewel men stelt dat een NSP-kaart verplicht is bij betaald voetbal, bepaalt de club zelf nog wie er wel en niet accreditaties krijgen.

Om een NSP-kaart te krijgen moet je ook voldoen aan een rijtje eisen voldoen, voornamelijk moet de hoofdmoot van je inkomen uit de sportfotografie komen.

Voor meer informatie kun je hier kijken: www.nsp.nl

En tot slot is er nog de politieperskaart. Deze kaart verschaft je net iets meer toegang bij werkzaamheden van de hulpdiensten. Nee, je mag nog steeds niet overal komen, maar soms maakt het je werk even net wat makkelijker omdat je soms wel onder dat lintje doormag.

Om een politieperskaart aan te vragen moet je ook weer aan eisen voldoen, wederom moet je hoofdberoep fotograaf zijn (in dit geval dan, eigenlijk is het journalist). De politieperskaart werd tot voor kort door een eigen stichting uitgegeven, tegenwoordig ligt de verantwoordelijkheid bij het NVJ. Zie ook www.nvj.nl/onze-diensten/perskaarten/politieperskaart